

Forfatter: Udrag fra De tvende Draaber

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 219.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365549904/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Hans Pen laa paa Gulvet, en Blækdraabe laa paa Bladet. I det aabne Cellevindue stod en rød Blomst, han engang havde hjerabragt fra Østerland og fra hvis fine Blad en rosenrød Dugdraabe var nedfalden paa Karmen.

Den Døende pegede ud mod den rosenrode Morgenhimmel og fortalte Brødrene i faa Ord, hvad han havde soet. Det sidste Sandkorn udrandt af Timeglasset. Den Gamles Røst var forstummet med hans sidste Bøn. Hans Hænder laae foldede over hans Bryst. Hans Øine vare lukte; men hans sidste Suk var blevet til et hummelsk Smil paa hans Læber. Ved hans Jordefærd laa Bogen med hans Levnet og hans fromme Aftentanker ved hans Baare. Hans sidste Tanker om det Ondes Magt og Oprindelse stode, som en eneste stor Blækdraabe, paa det sidste Blad; men ved Bogens Side stod den røde Blomst endnu med sine lange nedhængende Blomsterklokker, der havde en Dugdraabe fra Sommernatten i hvert af de fine Bægere.

Det var den Blomst, som de Larde kalde Fuchsia, men som siden almindelig kaldes Christi Bløddraabe.